

ANY I

EL POBLE

NÚM. 1

LLEIDA 10 DE DESEMBRE DE 1920

Núm. 10 cts. Suscripció 2' 50 pts. al mes
Anuncis a preus convencionals

Redacció i Administració: Cabriny, 6, baixos
Telèfon núm. 287

Tota la correspondència al Director
No's retornen els originals

BON DÍA I BON'HORA

Hénsaquí la nostra salutació que la fem extensiva a amics i a adversaris.

¿Que qui som? Una gran massa d'opinió que no està representada en la prensa diaria i que 'n aquests moments de febre de lluita te precisió de parlar.

No sempre un periòdic ha de ser o gue d'un partit; tot ser portaveu d'un agropament de ciutadans de bona voluntat que en circumstàncies especials s'ajuntan en lleial aliança.

Y això es EL POBLE. Els homes que l'escrivim discrepem, sens dupte, en algunes de les nostres convicions, però tots ens foém en una mateixa coincidència: amor sincer a les terres leïditanes, devoció a la Llibertat i a la Justícia, acatament lleial a les aspiracions populars.

El modo especialissim de plantejarse l'actual lluita eleccional ens obliga a fer el quadro.

Als uns perque en aquesta lluita hi tenen interessos directes; als altres per noble i generós impuls, a tots per rahons de ciència i fins de higiene pública.

Per grans que sian la nostra calma, la nostra paciencia i la nostra bonhomia, no podiam, no devíam deixar incon estadades les inobles campanyes d'engany i de difamació que, especialment en els districtes de Lleida i Balaguer, porta a cap una prensa sens escrupols, alimentada per la mes baixa de les passions.

Y a n' avíó venitn.
Que 'ls bons c'utalans ens ho prenguin à be.

B' n dia i bon' hora.

QUADRE D'HONOR

DEL EX-ALCALDE POPULAR DE LLEIDA
I DE LA SEVA MAJORIA CONSISTORIAL

No cumplimentar un acord pres per l'Ajuntament en 20 d'Octubre de 1919 i en virtut del qual s'han de tallar les aigües que ABUSIVAMENT usdefructua Joventut Republicana.

Despedir a quatre obrers de la brigada municipal que, fent us de una mala costum, se van vendrer en 12 pessetes uns trossos de plom que s'han trobar removent terres, i en canbi, uns dies després, perdonar generosament a uns arrendataris d'arbitris, convictes i confessos d'haver cobrat repetidament al veïnat cantitats indegudes.

A quines secretes raons pot obrir aquest cambi de conducta?

Exendre el seguit de posessionar-se de l'Alcaldia la cessant, i els seus municipals, entre ells la del guarda Bautista Casan, ondecorat per la Corporació amb dos creus pensionades, i que no havia comés altre delict que 'l de reprendre degudament a un germà polític del Sr. Torres en un moment d'alteració del ordre per part d'aquell senyor.

Prevaldre's de la forsa bruta de la majoria per a aprovar el Pressupost Municipal vigent, sense discutir-lo ni tan sisquera llegir-lo a les minories, ofenent a 'n aquestes i perjudicant en forma incalculable a la ciutat.

Permetrer l'usdefruit de terrenys comunals a determinats correligionaris, sense l'abonament de cap pago.

Adjudicar a amics polítics sens determinats contractes sense les formalitats de subasta ó de concurs que la Llei determina i la delicadesa aconsella.

Aprovar unes bases de Concurs per a l'arrendament del Teatre Municipal que favoreixen descaradament a una determinada empresa de la que 'n forma part un dels que, ara, apoia amb mes entusiasme la candidatura del Sr. Torres per Balaguer.

Recaptar quantitats, invertint-ne unes i retornant-ne altres, sense passar-les pe' ls llibres de Contaduría i sense que, per a la devolució de les mateixes, recaigués acort municipal.

No justificar degudament un donatiu que al destí a beneficiencia rebia periodicament el Sr. Torres.

Amb l'afany de trobar col·laboracions per administrar, donaren els de Joventut, caramelos, obtenint perxò acataments i servilismes dels qui van essea mortificats ab l'article «Saludable apartament.»

De la dictadura de la majoria Lleida te probes ben pale-ses.

L'orfer de les capes dels urbanos es un botó de mostra de l'equitat i justicia d'aquesta gent.

NOTA. De cadascun d'aquests "titols honoraris" de bona administració, i d'altres que 'n sortirán, ne parlarém ab l'extensió deguda si l'espai i l'bon humor no 'ns mancan.

ALÇAMENT

Les campanyes de difamació que uns quants senyors als qui ha cegat el despit i l'afany de domini, venen fent en els districtes de Balaguer i Lleida, han tingut la virtut d'encendrer de indignació a tots els bons ciutadans d'aqueixes comarques. Ningú pot avindres del desvergonyiment ab que actuan aitals conreudors de la petita política, veritables llops de la gula i de la vanitat, amagats, fins ara, sota la pell de corder de la austerioritat i del sacrifici.

Desde que, mesos enrera, en la taula d'un hotel de Lleida, després d'un àpat succulent, se van repartir, d'espatilles al poble, els districtes de aquesta província, ells, pobres infusoris d'una térbola gofa d'aigua, la seva actuació es un seguit de beses als ideals més purs i de verinoses escuinades de pinxo de burdell a persones honorables i dignes per tots conceptes. Afanyosos de poder i no sentint se ab suaus netics per a conquerir-lo, apegen al baix procedir d'esgarrapar homes polítics.

Els nostres pobles s'han vist sorpresos aquests dies per la visita de unes colles de comedians als qui anunciava previament a cops de bombo un periòdic de Lleida, *El Ideal*, el qui ha batut el record de la indecència de lèxic i de concepte, entre l'escandal i l'fastic de la gent honrada. Ja en les plasses públiques, la repugnant faràndula, comensava a descapellar la seva farsa innoble. De cabussetes i de caigudes de cul no'n vulguéu més. Reien i aplaudien els quatre despitats que a tot arreu hi ha; feia gatzara la canalla; i orgullosos del seu èxit els inferissos *pallassos*, no veian que la gent de be els hi feia el buit, barrant los portes i finestres. «Tot es nostre!» cridaven. «Tot es nostre!» I la quitxalla cridava encara més, mentre els grans, els purs, els bons, rebossant de fastic enfront la baixa canallada, mirant-se els uns als altres se donavan la veu d'alerta i preparaven un cívic i exemplar *Alçament*.

I cosa feta. De tot arreu ariven veus encoratjadores. Els districtes de Balaguer i Lleida flamejan pels quatre cantons. No havíem mai duplat del èxit, mes avui estem segurs de la grandiositat estupenda que aquest assolirà. I les flames son flames i's correrán arreu. Elles posaran en clar moltes coses el proper dia 19. Ja veurà la opinio sana lo que'n queda, devant la llum, de aqueixes quatre cares enfarinades que fan comèdia en la mitja fosca de les plasses públiques.

Los de «Juventud» ens parlen sempre de «l'éтика politique» i «de la pureza dels ideals». Això ens fa riure. Es creuen serenyss definidors, i solzament son caciqs engreits i vanidosos.

La decadencia de "Juventud Republicana"

Es indubitable que *Juventud Republicana* de Lleida va passar per un periode de veritable esplendor. Era allavors quan fent vida de sana i honesta *menestralla* es dedicava al conreu de la pureza dels ideals, forjant una jovenalla plena d'enlairats sentiments, lograts a benefici de pràctiques polítiques rectilínies i de no pocs sacrificis sublimadors.

L'esmentada entitat era, en aquelles dades com un sagrari d'ideals generoses, i en ella hi veian propis i estranyes el nucli colectiu d'hont havia de sorgir la redempció política de Lleida.

Pero a n'aquesta institució li ha passat lo que's hi passa a moltes persones que fugen de l'esfera peculiar seva: que's desnaturalitzan. Ha volgut pujar molt amunt, ha volgut crear moltes coses, frapar a la gent amb atrevides empreses, muntar un tinglado d'enlluernadores actuacions, i, ja en la febre del seu deliri de creixensa, ha sacrificat lo esencial a lo accidental. El cas ha estat augmentar de volum, fer-se grossa, malgrat l'ànima inicial, l'idea creadora, quedés mutilada, ofegada dins un repugnant e insà palpitot de greix.

I així veiem, en nostres dies, a *Juventud Republicana* no com a la doncella formosa i virginal que llueix alhora bellesa de formes i senyors d'esprit, sino a la *jamona* arrodonida, de carns lluentes i profanades, untuosa, *passada*, que creua la via fent l'ullet als cànids adolescents, tota guarnida de cadenes i medallons, llençant al aire ingratis tuf de perfumeia barata.

Sens dubte el decandiment espiritual de *Juventud* s'inicià amb la fundació de la seva Gerència. Aquesta, en un principi, no fou mes que una excusa per a crear un sou a persona que, per lo vist, el necessitava. Quan ja'l tingué, naturalment, l'avia de justificar.

Pero el camp d'actuació de *Juventud* no ho prometia. Se donaria ráo als impugnadors d'aital nomencament? De cap modo. I'l flamant Gerent es cuidà d'organitzar una Impremta; i després un Casal; i després un Camp d'esports, i la lluna! Se comprometeren interessos particulars, es munyi a tothom, se formalitzaren préstecs de quantia, se barreijaren mils i mes mils i ja sumegida l'entitat en una mar de compromisos econòmics, de deutes nombrosissims, *habilmente* xarxats per algú, el contingut espiritual de l'institució s'arà esfumant precipitadament, i una veu de ressò metàlic brollà de la gola dels capitostos: «Viurer, primer es viurer!»

I paralela al creixement de la bombolla de savó que s'inflava, s'inflava, amb iritsacions tornassolades, va iniciarse vertiginosa, sense fré, la gran devallada espiritual.

«Viurer, primer es viurer!» I's estalvis dels socis, aportats de bona fe per a produir una obra social d'empenta, oh, paradoxes de la vida! servian per a organitzar balls dominicals de criades i per a fomentar la lascivia i l'embrutidor erotisme dels joveincels.. De tant en tant, si, se feia vindrer qualche cobla de sardanes, per a despistar a la gent i trencar el cor, ai! als intransigents catalanistes; mes per cada volta que les melodies catalanesques amenisaven les festes d'esbarjo de *Juventud*, els pacients socis d'aquesta entitat havian de sofrir, cent, mil, deu mil vegades les notes enervadores de la música ratonera i xorxa d'un etern ball de *patacada*, en el que hi feian

assajos de *gimnasia rítmica de cadera* la majoria de les respectables *fregones* de la nostra ciutat.

Mes com al fer això, se'ls podia acusar de degeneradors de la nostra rassa, idearen per a sortir al pas d'aital inculpació, un *Camp d'Esports*. Aquí hi ve, com l'anell al dit, allò de «El señor don Juan de Robles con caridad sin igual fundó este Santo Hospital, mas también hizo a los pobres.»

I'l *Camp d'Esports* no ha servit, precisament, per a enrobustir a la joventut—que res racional ni científic s'hi ha fet en aquest sentit—sino per a saquejar al pròxim. Allí's paga tot, tot, fins l'aire que's respira. Ademés, les llistes de socis d'aquesta institució venen a esser com un *repartiment obligatori* que *Juventud* imposa a tots els ciutadans que sensé esser ni republicans ni nacionalistes, o son uns infelissos benéits o xupan, en un o altre aspecte, de la breva municipal o provincial.

Ja'n s'en ocuparem amb l'atenció deguda d'alguns d'aquests *filigranos*. I no seria estrany qu'escribisssem un article intitulat així: *Els sportmans, els usurers i les subsistencies*. Tenim cada pensada!

Relaxat fins al extrém el «puritanisme de *Juventud Republicana*», els seus homes, mes que polítics en el bon sentit de la paraula, esdevenen, com deiam, gent d'*«empresa»*. I aquesta, per a el seu èxit, reclama d'ells l'usdefrécit, sens límits, del govern de les corporacions populars, i, encara, el d'altres entitats de naturalesa distinta.

Per a portar, per primer cop, l'Alfred Pereña a la Diputació, fou precisa «Solidaritat Catalana». Per a du al seu cunyat l'Humbert Torres, a l'Alcaldia s'inventà «Concentració Popular». Aquest moviment d'opinió havia donat encara tòts als seus frèssits, quant ja l'*«perenyisme»* funest se desvirtuaba, fent pactar, en la sombra, als seus homes, ab els del bándol, espiritualment contrari, a «Concentració» (riuistes, albistes, de l'Unió Monàrquica Nacional, reformistes, etc). Gracies a n'aquesta nova «habilitat», el fill de'n Pereña presidia de fet la Diputació Provincial, i l'seu jendre, l'Ajuntament de Lleida. A què mes podia aspirar la família? I es en aquesta època *apoteòmica* de *Juventud Republicana*, quan als seus homes representatius se posan mes que mai, els ideals per montera i cometent els erros i les disbarats mes grants:

L'Alfred Pereña, en la Diputació, furonejja com el mes vulgar dels polítics. Fent una actuació de petit campanar, triant i remenant expedients, entregant-se al conreu de les petites passions, aprofitant-se de les lluites intestines dels pobles, colan amics i favorescuts en les llistes del personal, saciant minúscules vengances... un asco! I l'Humbert i ls seus collaboradors de cá la Vila, imitant a l'Alfred, actuant com a veritables cacics, ells qu'havien predicat tanta i tanta puresa. Mai en la història municipal de Lleida hi havia escrit, ningú, planes mes vergonyoses que les escrites per aqueixa majoria plena de baixes passions que capitanejjan els homes de *«Juventud Republicana»* ab l'imponderable i desaprensiu Humbert Torres al cap.

Les sab de sobres el vehiftat de Lleida, per a que les repetim aquí. L'ex-alcalde impopular i ls seus homes no han sentit ni per un moment les responsabilitats de la seva magistratura. No han fet mes que

política de colla, de clientela. Diriem encara mes be: de tribu. La seva norma, en l'Ajuntament, no ha estat altra que la de *fastidiar al pròxim*. Han desmotxat als empleats adversaris; han creat plasses i mes plasses per a els seus. I això sense formules ni garanties de cap classe, oblidant-se de lo que predican desde l'oposició. Han saquejat al contribuient, triplicant i cuatriuplicant les cargues públiques. I tot per a què? Per a no fer cap servei nou, cap mellora plaussible—com no sian les portades a cap ab diners de la Mancomunitat—i per a sortir l'Humbert Torres de l'Alcaldia deixant molta miseria en la caixa comunal i moltes obligacions a cumplir!

L'obra municipal dels homes de *Juventud Republicana* ja la va calificar sobradament el poble de Lleida en les darreres eleccions, negant els hi la seva confiança. Que pitjor *inri!*

* *

Les ideologies per les cuales el perenyisme ha fet passar a *Juventud* son també ben delicioses. Del uniformisme rabios—recordis que don Manel Pereña se negà, inclús, a formar part del Jurat dels Jocs Florals que presidí l'insigne mossen Cinto—al autonomisme *ben entès*; d'aquest al separatisme. En ple fervor de catalanitat, ara foragitan als que la combaten—Rius, Llari, etc—, ara se confonen amb ells. Unes voltes fulminan contra la Lliga, altres se tornan els seus mes humils vaissals. Ja se senten republicans rabiosos, intransigents, ja, per pactes electorals, fan acataments als ministres de la Corona. Ara en Rodés, amb casaca ó sense casaca, es poc menys qu'un redemptor a qui se li fa rotlle i se li demanen mercés, ara es un polític *abominable* (!). Ja son uns menjancapellans, ja atenuan la seva clerofobia i fins de la seva impremta surten recordatoris i targes de la primera Comunió. Ja son conservadors gubernamentals, ja se senten poc menys que *bolchivichs*. En la cúpula del seu edifici hi fan onejar la bandera socialista; després fugen de'n Layret i de'n Domingo porque aquests els volen fer entrar en la tercera Internacional.

Prediquen campanyes de reivindicació proletària i s'ajuntan amb els grans burguesos latifundistes—Girona, Pons, Macià, etc.—Afalagan als sindicats rurals i defensan als agiotistes i als acaparadors. Se diuen gent noya i combaten, abraçats, amb els grans ronyosos de la política. Que més?

Duptém que cap organisme polític hagi arrivat mai a semblant grau de decaudiment i de relaxació espiritual. I lo que's queda, encara, al fons del tinter!

Aquesta es *Juventud Republicana*, sombra de lo que fou; descarada femella que ha dormit amb tots els viants i que cosa extender patents de fidelitat política!

El Sr. Macià ha treballat molt temps el paper de "sacrificar", fent plorar a les bones dones urgellenques

Y, en efecte: Desde la seva insignificancia va passar á Diputat á Corts per Borjes; per la ciutat comptal; quan ha volgut, s'ha fet l'amó del Parlament (dóncs parlar ell i fugir a tothom, tot ha estat tu); ha estat á punt de ser ministre de Marina; va dir que se'n anaba asquejat del Congres i 'ls seus amics, comprendent que la vida política s'en-callaria, l'hi van tornar en tren especial; no'l van defindrer un sol moment ni quan l'Assamblea de parlamentaris, ha anat algunes voltes á coll-i-be de turbulentos ciutadans i ha gustat, per lo tant, la mel de la gloria (naturalment, de la gloria ab lletra minúscula); cobra del Estat un retiro de trecentes i pico de pts. mensuals i es amo de un extens i envejable latifundi

Si d'això se'n diu ser sacrificat!

Per l'amor de Déu, Don Francisco!

¡Vía fora.... farsants!

Ja no l'enganyaréu mes al poble, moralitzadors de cartró, polítics de conveniència, redentors de dotze pams una pesseta. Fins ara heu pogut fer combregar amb rodes de molí a molta gent de bona fé que confiaba en les vostres promeses. D'aquí en devant ja no vos serà facil això, perquè es penderà la molestia de contrastar lo que li diéu amb lo que practiquen.

Quan li parleu de la pureza dels vostres ideals, es recordarà de que amb los últims deu anys vos heu ajuntat amb demòcrates del cacic Riu, amb carlins, catalanistes del ploranesc y pintoresc Macià, mau rins, lligueros etc., etc.

Això si, heu procurat sempre buscar pactes deshonestos; l'una vegada li heu dit al poble que perillava la llibertat (coalició amb el cacic Riu l'any 1913); altra vegada l'heu empandat fent li veure que era l'administració dels cabals de la ciutat, lo que motivava que anessiu junts amb carlins y maurins; en altre cop era lo vostre amor a Catalunya lo que vos obligava a persistir amb aquestes monstruoses unióris.

Ara aneu a Balaguer acompañats y protegits per aquells elements que no fàgaren temps (quan les eleccions del Maristany per Solsona) calificaven de mals fills de Catalunya, formant una solidaritat que no té altra base que l'odi, lo despit y la venjança contra un home que ha comès lo gran pecat de no prestarse a satisfacer les vostres ambicions.

Doncs be, que sapiga lo poble que no son los ideals de república y bona administració lo que vos fan protestar sinó que, lo veritable motiu de lo vostra indignació es que ja se vos acaba lo puguer fer y desfer al vostre capricho.

Y com vulgui que nosaltres quant parlem ho fem amb fonament de causa, citarem dos cassos que ara s'ens acudeixen, sens perjudici d'anarne citant d'altres amb números successius si es que tenim salut. Aquí van:

Protesteu irats y descompostos de que en Rodés hagués acceptat la cartera de Ministre, i nosaltres vos preguntam: Que no vos en recordeu dels favors que li heu demanat an en Rodés aprofitantvos precisament de la seva influència com aital Ministre? No sab tothom que si en Moller ha sigut Diputat les dos vegades darreras ha sigut per obra y gracia d'en Rodés el *traidor*?

Això demostra ben clarament que teniu dos classes de etica. Quan resulteu favorescuts per alguna que altra traïció calléu y beseu l'estola hipocritament a la persona que vos ha afavorit; pero si aquesta mateixa persona no sé sotmet als vostres desitjos y apetits, allavors, es un malval, un traidor y fulminéu contra d'ell totes les menasses. ¡Ah farsants!

L'altre cas es amb motiu del nomencament d'Alcalde de R. O. Heix de dir per endavant que nosaltres ne son sincerament enemics d'aquests nomenaments.

Lo que no fem nosaltres es perdre lo seny, ni ens revolquem per terra empastificant-nos de fanc com vosaltres. ¡Y perquè ho feu tot això? Per les idees? No.

Perquè si ho fessau per questió d'idees no hauria oferit lo vostre *sabi, honrat, decent, austèr, immaculat* Humbert Torres, un àpat d'honor an en Domenec Pinell amb motiu d'haber sigut nomenat dit señor Alcalde de R. O.

Per amor a la ciutat temporalhofreu, perquè el qui com vosaltres abandona lo lloc d'honor i deixa los destins de Lleida en mans dels mals administradors i mals ciutadans com son, segons nosaltres, los radi-

cals y demés San Jordis, es que no vos importa res lo pervindrer y bennestar de la ciutat.

Protestéu seuzillament perque veieu que lo vostre cacicat desapareix; protesteu perque se vos acaba també lo puguer afavorir a la vostra clientela en perjudici de la justicia y la bona administració; protesteu perque no podréu deixar sentir la vostra influencia en determinats Certres oficials recomanant assumpciones y resolució d'expedients conforme als interessos vostres ó dels vostres vasalls; en fi, protesteu perque no podréu satisfer a mida dels vostres insaciabes desitjos, les vostres petites passions y les vostres concupiscencies. Per tot això crideu No per les idees, que aquestes son massa sagradas pera que les profanin los vostres llabis empestats.

Via fora, farsants!

EL OTRO.

*En Daniel Riu se presentá la primera volta per Seu, essent derrotat; la segona, mercés á un engany, sortí per Solsóna; la tercera, gracies á un pacte, triomfá per Sort; ara, qu'es la cuarta, va per Tremp
Cualsevol sab aon quintará aqueix senyor!*

Sang de cacic

I

L'hereu Pereña—gerent, a sou, d'Juventut Republicana—arriva a un poble del Segriá, acompañant de'n Fermí Palau, un mestret insignificant del «Liceo Escolar» i divertit illiterat de tres dos cuartos.

Allí visitan a un lleial i bon amic de Don Felip Rodés.

—Veniam a saber si ens apoiaréu en les properes eleccions.

—¿Que voleu que vos dongui una resposta categòrica?

—Si

—Pues, no! Ja hu sabéu. La noblesa sempre ha estat la meva característica. He apoiat sempre a n'en Rodés, estic contentíssim d'ell com amic i com a Diputat i no tinc per a que cambiar de conducta.

—Home, reflexionil —tartamudeja, esglaiat, l'Alfred, entre un seguit de cops de los nerviosa—

—Consultí la conciencia!—exclama l'infum pedagog, amb la mirada extrauada, sens dupte per la sorpresa—

—La conciencia, dieu? Consultéu la vos que aneu despotricant contra un home a qui haurian de besar-li les plantes per lo molt que vos ha fet. Que no teniu memoria, potsar? Jo no soc ni ingrat ni desleal. Si vos ne sou, enhorabona, mes no parléu de conciencia!

—Es que....

—No hi ha qué que valgui.

—Axí apoiaréu a n'en Rodés?— exclama, irat el noi gran de'n Pereña—

—Amb total l'ànima! I qui no hu fassi així, en aquet poble, no complirà amb son deure?

—Si, eh?

—Si.

—De modo qu'es la darrera paraula?

—La darrera i la primera,

Doncs, be—exclama l'«Alfred», traient foc pels ull i sentint-se cacic— Vos faréu lo que voldréu, pero en Rodés se n'anirà a Barcelona i jo'n quedará a Lleida.

I que vol dir?

Qué 'ns trovarem!!

No serà pas porque jo vingui a demanar-vos res Un cop que vaig interesar-me prop de vos per una qüestió per a el poble, varen tirar-me la porta per la cara.... Altrament, si jo puc servir-vos, com a particular, manéu i disposeu—va afegir el segrianc, donant una bona lligot de respecte i de tolerància a n'aquella parella de *senyors*.

I tinguén la seguretat afegí que si no puc servir-vos de dia vos serviré de nit. Que una cosa es la *gimnàssia* i altra la *magnesia*.

Rigurosament històric.

Don Quijote á Balaguer

La actitud del Alcalde impopular al presentarse por Balaguer ha dado un mentís categòrico á ese papelucho idealero que á gran orquesta nos ensordecia con sus reclamos ridículos de Circo Ecuestre, y espavientos de mujerzuela histèrica.

Nos lo habían pintado como hombre que se sacrificaba por el partido y cuando una acertada R. O. le echó á puntapiés de la Alcaldía, él, despechado, iracundo, rojo de indignación y alentado por la comparseria zarzuelera decidióse ir a luchar a Balaguer creyendo a pies juntilllos que D. Felipe Rodés era el causante de haber perdido la vara alcaldesa.

¡A Balaguer!, ja Balaguer! gritaron iracundos los pufistas

Y ya está el nuevo Don Quijote lanza en ristre dispuesto á desenfacer entuertos.

Preparóse la comedia ridícula, la farsa de siempre, la comparseria acostumbrada, y *El Ideal* á golpes de bombo anunció tamaño acontecimiento.

¡Torres á Balaguer!

¡Qué miedo!

Ciudadanos del distrito!!: Ya teñis a ese hombrecillo despechado que os mendiga el acta pactando vergonzosamente con personajillos y figurillas pintorescas, ya os visitó el estupendo *Alcalde de Cok* para decirlos cuatro vulgaridades y hablaros de vaguedades y bagatelas; con su voz de Jeremías y sus ademanes de Jesuita os contaré cuentos táratos, y junto á él vereis á esa pandilla que salieron de la nada y vociferan hoy, ladrandó á Rodés, como el perro estúpido ladra á la Luna.

El «sacrificado», el «hombre ecuánime», el «serio y consecuente» por una baja pasión, por insano espíritu de envidia y despechado por que se le ha caído el antifaz, os pide favor.

Ya le habréis descubierto al instante, ya le habréis reconocido... y por ello le dareis el dia 19 contestación apropiada arrojándole del distrito al que fué movido por una ridícula venganza, no por impulsu de una idealidad ó de un noble esfuerzo.

La cruzada contra la farsa de

Juventud ha comenzado, la lucha empieza, echemos por los suelos a esos dioses de barro y que caigan destrozados para ejemplaridad y como justicia a tanto desafuero.

La hora de la revancha ha llegado.

La comedia acaba; y por amar a la ciudad y a la decencia nos complace el final de un espectáculo bochoroso.

UN DEVOTO DE SAN HUMBERTO.

Ens diuen que un "patrici" que per la seva professió te un molt relatiu predicament en el Banc d'Espanya, posa en joc tota la seva "influència" en favor de la candidatura del ex-alcalde impopular

Està en son dret. Com hi estarà qualsevol amic nostre que, per a protegir-mos, escrivís als desventurats clients de l'antiga Banca Gené

Impresions electorals

En aquesta secció especial, donarem compte, d'una manera ràpida, concreta i exacta, de la nostra campanya. Els nostres amics i tots quants llegidors s'interessan per les nostres coses, podrán trobar ací, el resò, veritat, de l'estat dels pobles que anirem visitant. Procurarem esser ben concisos en les nostres ressenyes, perque un excés d'extensió en les mateixes, voldria dir desig d'escamotear la veritat, posant-hi forsa palla, i nosaltres, deixarem la palla pels altres i aniré al gra. Lo que si volem advertir, expressament, que en aquesta secció no hi haurà ningú que s'atreveixi á fer rectificacions, perque direm no mes, allò que sigui fidel retrat de la realitat viscuda, i si algú diu ó escriu, que exagerem, inventem ó mentim, que ho digui amb arguments serios i honrats, perque si no, li respondrem amb molt poques paraules.

I

ALMACELLAS.—La nostra visita en aqueix simpàtic poble, no tenia per motiu, solsament, canviar impresions electorals, sino que l'incansable Candidat per Balaguer, señor Rodés, aprofitaba el moment culminant d'unes gesions que desfa un temps venia realitzant, per a comensar els treballs preliminars de millores molt desitjades i justes, per a dita població.

El Sr. Rodés i els seus companys d'excursió, foren rebuts a l'entrada d'Almacellas, per les Autoritats i amics que coneixien l'arribada de l'ilustre Candidat, habent canviat impresions sobre diversos problemes que son de capdal importància per aquella població, quines autoritats i veïns demostren per cert interesar viument, per les questions que poden portar millora material o moral per a la població.

¿Y de política? De política á Almacellas no hi ha que parlar-ne. No la senten, no la viuen, no la volen; pro senten, viuen i participen de la gratitud i tothom diu que per això, per que mereix gratuitut de tots, el Sr. Rodés no necessita parlar de política en aquell poble, puix estan d'acord en mostrar, com sempre, que faran honor a la seva tradició de homes serios, que per sobre de totes les campanyes, plenes de veritat, d'odi i qui sab si de sentiments encara menys nobles, ni posen la seva reflexió, el seu enteniment, la seva conciencia, reflexió enteniment i conciencia, que la senyala la conducta a seguir en aqueixa lluita que tot ho té, menys noblesa, per part dels nostres adversaris, que s'entretenen en propalar infundis per manca d'argument pera combatre'ns amb armes de bona llei.

No ens hem despedit dels amics d'Almacellas per tota la campanya tornarem a visitar-los. Avui res mes.

En Torres, va dir á Balaguer qu'ell no's presentaba com á home de partit

Per poca cosa tira'l programa en laire aqueix definidor de la consecuencial

Deu mos-en-guard que sentís olor de casaca!

Negarà el saludo fins al Maciá

Consultorio CASTRO

Enfermedades nerviosas :: Cirugía en general :: Electricidad

RAYOS X

CONSTITUCIÓN, 19
LÉRIDA

DISPONIBLE

EUDALUENES
Grandes talleres de Ebanistería, Tapicería y Sillería
DE PEDRO "ARMENGOL,"
(Nombre Comercial Registrado)

TELÉFONO, 103

Exposición permanente en los más grandes almacenes, de preciosos juegos con incrustaciones de maderas finas. La casa presenta semanalmente modelos completamente nuevos en los estilos más modernos, con precios variados.

Rambla de Fernando, 16 (Bajos de la Fonda de España)
Especialidad en los muebles de Encargo pues no hay otra casa que pueda competir en la solidez, elegancia y economía de los mismos

Gran Camisería IBARS

Mayor, 47-Teléfono, 471.

Estereria, 3-Teléfono, 380.

Esta casa recibe constantemente las más altas novedades en camisas corbatas, bufandas seda, paraguas, etc., etc.

Trajes interiores de lana del Dr. Orwicoff, muy recomendados para combatir el reuma.

Todo á precios de reclamo.

Dr. Estadella

(De las Facultades de Barcelona, Zaragoza y Madrid)

Plaza de la Constitución, núms. 28 y 29. LERIDA. - Teléfono núm. 40

Curación por los procedimientos más modernos de las

ENFERMEDADES SECRETAS Y PROPIAS DE LA MUJER

Aplicación de los poderosos antisifilíticos **606 y 914**

Diagnóstico serológico de la SÍFILIS y del embarazo

Tratamiento racional de la ESTERILIDAD y de IMPOTENCIA

VISITA ESPECIAL DE ENFERMEDADES CRÓNICAS

Asistencia a partos anormales

Horas de consulta: De 11 a 1 y de 4 a 6. + Visita económica de 8 a 9 noche

Taller de Básculas, Balanzas, Romanas, Pesos y medidas del sistema métrico decimal de

FONTOVA Y TERÈS

Se construye y repara toda clase de efectos en el arte de pesar y medir

Remolins, número 15.--Lérida.

Academia de Corte Sistema RUIZ

Primero establecido en España y único en su clase que obtuvo privilegio de invención Enseñanza por medio de reglas fijas sin necesidad de patrones, de las revistas de modas

Dirigido por la Profesora
Doña Dolores Martus Arnó

(Única en Lérida con Título académico) Confección de trajes de calle, visita, baile, soireé, teatro y hechura sastre. Equipos completos para novias y Canastillas para recién nacidos, ropa blanca en general, para señoritas y caballeros.

Se admiten pensionistas y medio pensionistas á precios sumamente módicos
Pórticos Altos, 8, primero, primera.—Lérida

DISPONIBLE

EN LA TEJERÍA MECÁNICA

LARROSA HERMANOS

Se despachan toda clase de pedidos por importantes que sean

DISPONIBLE

DR. R. MONTULL

CIRUJANO DENTISTA

Plaza de la Constitución. Lérida

Kiosco de Suscripciones y venta de toda clase de periódicos

DE
JOSÉ MONTAÑOLA

Café de España...LÉRIDА.